

Tempora Nostra

28e Jaargang, nummer 13, april 2016

Voorwoord	1
Beekvliet bij de tijd	2
Vader en zoon bouwen waterkrachtcentrale in de Dommel	6
Beekvliet 200 jaar: feest der herkenning na 50 jaar	9
Boaz Spermon en zijn ziekte MS	12
Huidig Beekvliet in het nieuws	14
Oud-Beekvlieters in het nieuws	18
Hoe is het toch met...Kees Gondrie?	21
Tweemaal speuren naar Beekvliet	26
Van 'vieze school' naar 'lang en gezond leven'	29
Biografie Floris van der Putt	32
De tijd gaat door	38
Ontgroeningslied na 67 opnieuw uitgevoerd	40
In memoriam Jan Peijnenburg	42
Personalialia	45
Jaarvergadering	46
Colofon	47
Antwoordcoupon	48

Voorwoord voorjaar 2016

Leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

O ja, wat ik nog wilde zeggen... Je hoort het vaak op het einde van een gesprek. En dan kan er iets belangrijks komen. Het roept een bepaalde spanning op. Zo luidde ook het thema van de boekenweek 2016: Was ich noch zu sagen hätte. Duitsland is kennelijk ook in de literatuur - voor even - gidsland voor Europa, al is onze buurtaala op Nederlandse scholen allang in het verdomhoekje geraakt. De Duitse klassiekers van vroeger, waarvan we in 'mijn tijd op Beekvliet' slechts de boektitels van buiten moesten kennen, zijn bijna vergeten. Uit diezelfde tijd herinner ik me nog wel een populaire Schlager:

Schön ist die Jugendzeit, sie kommt nicht mehr...

We willen zo graag terugblikken, op zoek naar al dat moois van weleer. In deze uitgave van Tempora Nostra genieten we nog wat na van het prachtige jubileum in 2015. Bijvoorbeeld met een reactie op 'Beekvliet 200 jaar buitengewoon'. Je blijft immers - met tussenpozen - lezen in dit meer dan 300 pagina's tellende boekwerk. Dat geldt ook voor twee andere, kleinere jubileumuitgaven die ik bespreek. En dan is het feestje echt voorbij. We gaan gewoon verder. Gelukkig is er weer genoeg nieuwe stof aangeleverd. We kijken dus optimistisch naar de toekomst. Beekvliet kan dat óók doen, nu dit schooljaar het hoogste aantal leerlingen ooit is bereikt: 817.

Wat ik ook nog wilde zeggen...

De redactie van Tempora Nostra heeft weer een nieuw lid verwelkomd. Het is niemand minder dan de hoofdsamensteller van het jubileumboek: Cees ter Stege. Hij heeft met zijn titanenarbeid de school van vroeger en nu de afgelopen jaren van binnen en van buiten leren kennen. We zijn daarom erg blij met zijn besluit om onze gelederen te komen versterken. In de volgende uitgave zal hij zich nader voorstellen.

D'rum sag ich's noch einmal...

Alle belangrijke zaken in het leven van oud-leerlingen, jong en wat ouder, passeren op de volgende bladzijden de revue. Bijvoorbeeld hoe je tot op hoge leeftijd gezond kunt blijven. Wat je kunt doen, als je op jonge leeftijd een ernstige chronische ziekte hebt. Welke rol de muziek op Beekvliet heeft gespeeld. Hoe het gesteld is met een oud-docent wiskunde, die niet achter de geraniums zit. We lezen tot slot ook een In Memoriam van een productieve oud-Beekvlieter, voor wie een adagium van Livius geldt:

Auctor abit operis, sed tamen exstat opus.

De maker van het werk is heengegaan, maar zijn werk blijft bestaan.

Peter van Overbruggen
redactievoorzitter

Beekvliet bij de tijd

door Patrick van Aarle

Trimester 3 van schooljaar 2015-2016 is alweer in volle gang, de examenkandidaten bereiden zich voor op hun laatste tour de force, het centraal examen, de spetterende jubileumweek van oktober lijkt een eeuwigheid geleden. Door de ruime aandacht voor het jubileum in de vorige editie van *Tempora Nostra* zijn we helemaal vergeten om de nieuwe medewerkers van dit schooljaar aan jullie voor te stellen. Snel dus een inhaalslag: echt nieuw op Beekvliet sinds september zijn Jan van Kuppevelt (Filosofie), Hanna Mosterdijk (Klassieke Talen), Elise Quant (wiskunde), Nick Vrijhoeven (LO) en Teun van Schaaijk (Geschiedenis). Sinds kort is Joyce Nijenkamp de conciërge-ploeg komen versterken; zij volgt Rozanne Hek op, die naar Oostenrijk is geëmigreerd. Enkele nieuwe collega's hadden al een band met Beekvliet: Raymond Arts (Kunst) is terug van weggeweest, Heleen Peters (Scheikunde) is al jaren moeder van vier Beekvliet-(oud-)leerlingen, Maarten van Heijningen (Maatschappijleer) deed zelf examen in 2004. En Luuk Leering (Science en Biologie) is weliswaar geen oud-Beekvlieter, maar hij gaat dit jaar wel met een oud-leerlinge trouwen; vooruit, dat keuren we ook goed. Onze laatste 'nieuwe' aanwinst is tevens de bekendste: 'good old' Loek Hoozemans keert tijdelijk terug 'van achter de geraniums' als vervanger voor Marjolijn Smits, die vanwege nekkachten na een auto-ongeluk even uit de running was en nu weer geleidelijk terugkeert. Voldoende nieuwe aanwas dus om de grootste Beekvliet-populatie ooit (817 leerlingen aan het begin van het schooljaar) bezig te houden...

Kerstviering

Voor het eerst werd de traditionele kerstviering volledig vormgegeven door leerlingen uit klas 6. Zij schreven een toneelstuk waarin goed en kwaad (of: God en de duivel) streden om de ziel van Theo, die het leven niet meer zag zitten. Het stuk vertoonde gelijkenissen met de oude Faustlegende en met het kerstverhaal, maar verwees ook naar de actualiteit met bijvoorbeeld 'de drie wijze vluchtelingen uit het oosten'. Het publiek keek geboeid naar het goede acteerwerk en klapte tot slot mee op het slotlied 'Imagine' van John Lennon. Tijdens de kerstviering overhandigde rector Carla Faassen ook een cheque van 16.500 euro aan Henk van der Leen van de stichting Edukans, die zich inzet voor onderwijs in ontwikkelingslanden. Het prachtige bedrag was voor 90% bijeengebracht door de sponsortriatlon in de jubileumweek; overige bijdragen werden geleverd door bezoekers van de reünie (waarvoor dank!) en door de traditionele kerstactie, bestaande uit de verkoop van versnaperingen die waren gebakken of gekocht door de Beekvliet-medewerkers.

Inspectiebezoek

De onderwijsinspectie bracht begin januari een tweedaags bezoek aan Beekvliet. De twee inspecteurs volgden lessen in onder- en bovenbouw en spraken met leerlingen, vakdocenten, mentoren, zorgcoördinator, MR en

De cast van het kerstoneelstuk (allen klas 6)

schoolleiding. In het afsluitende gesprek waren ze lovend over zowel de kwaliteit van het onderwijs als de betrokkenheid van de medewerkers en leerlingen bij de school; de vakkennis van de docenten en de actieve houding van de leerlingen in de lessen werden speciaal genoemd. Beekvliet is erg content met deze bevindingen; het definitieve inspectierapport ontvangen we een dezer dagen.

Erasmus+

Samen met drie partnerscholen uit het Schotse Edinburgh, het Zweedse Huskvarna en het Duitse Schwanewede (bij Bremen) neemt Beekvliet dit en komend schooljaar deel aan het Erasmus+ Programme van de Europese Unie. Het project met de naam “The Employment Guarantee: A European Challenge” bestaat uit vier bijeenkomsten in twee schooljaren, elk gehouden op één van de partnerscholen. Het doel van het project, dat gefinancierd wordt vanuit de Europese Unie, is om middelbare scholieren uit Europa te laten ontdekken wat de mogelijkheden zijn om later een vervolgopleiding of werkplek over de grens te vinden. Daartoe bezoeken ze tijdens het project bedrijven en universiteiten in elk van de vier deelnemende landen. De bezoeken worden voorbereid in gemengde groepjes van steeds twee leerlingen per land en de resultaten van het bezoek worden uitgewerkt en aan elkaar

De overhandiging van de cheque aan Edukans

gepresenteerd. Uiteraard is er ook ruimte voor een sociaal programma met activiteiten waarin de cultuur van het gastland tot uiting komt. De twee groepen van elk 10 vierdeklassers die inmiddels hun bezoek naar Duitsland en Zweden erop hebben zitten, waren erg enthousiast. Zij werken nu mee in de voorbereidingen op de volgende bijeenkomst die in november op Beekvliet wordt gehouden. In maart 2017 staat Schotland op het programma.

Dat gaat naar Jeroen Bosch toe

Het Jeroen Boschjaar gaat uiteraard ook niet zomaar aan de leerlingen van Beekvliet voorbij. De sectie Beeldende Vorming organiseert tussen februari en de meivakantie verschillende excursies om zo veel mogelijk leerlingen van Beekvliet de grote overzichtstentoonstelling in Het Noordbrabants Museum te laten ervaren. De eerste groep leerlingen, de brugklassers en een tweede klas, heeft op het moment van schrijven de tentoonstelling inmiddels bezocht, begeleid door hun 'minimentoren' en enkele begeleidende docenten. Om de enthousiaste Floris van den Hanenberg uit 1B te citeren: "Ik vond de drieluiken erg gaaf; dat waren net stripverhalen!" Voor wie er nog niet geweest is, van harte aanbevolen, ook door Beekvliets brugklassers: "Als je van schilderijen houdt, moet je echt gaan kijken!"

WirtschaftDeutsch

Op 18 februari werden de eerste leerlingen die geslaagd zijn voor WiDaF in het zonnetje gezet. WiDaF staat voor WirtschaftDeutsch als Fremdsprache en richt zich op het verwerven van de Duitse taal met de nadruk op handel en economie. Docente Duits Sabine van Wersch is in Nederland voorlopig nog de enige docente die dit programma mag aanbieden. De zesdeklassers hebben het programma afgerond op C1-niveau; Laurien Broeders (6C) had zelfs het hoogste C2-niveau weten te bereiken!

Beekvliet wint de Cambridge Cricket Cup!

Beekvliet heeft natuurlijk een sportieve historie, maar de sport cricket was daarbij een beetje in de vergetelheid geraakt. In de week dat in de plaatselijke Gestelse krant toevallig een stukje verscheen over cricket op Beekvliet in ver vervolgen tijden, begon een groep enthousiaste leerlingen op uitnodiging van cricketvereniging MOP aan drie gasttrainingen op vrijdagmiddag op school. Onder leiding van professionele crickettrainers werd, na een goede uitleg over de spelregels en techniek, fanatiek geoefend. Niet voor niets, want op vrijdag 19 februari werd vervolgens in de Martinihal in Vught deelgenomen aan de Cambridge Cup. De finale daar ging uiteindelijk tussen de twee Beekvlietteams die van de organisatie de teamnamen 'Engeland' en 'Australië' hadden meegekregen. Zo werd in Vught 'The Ashes', de beroemde en zeer beladen wedstrijd tussen deze twee landen, in het klein nagespeeld. Team 'Australië' won de finale; de trofee staat inmiddels te pronken in onze prijzenkast.

Het winnende cricketteam

Vader en zoon bouwen waterkrachtcentrale in de Dommel

Als het aan de door Bram Taks (1996) en zijn vader Jan opgerichte Duurzame Energiecoöperatie Dommelstroom ligt, wordt het water van rivier de Dommel een duurzame energiebron. De energiecoöperatie wil daarvoor een waterkrachtcentrale bouwen bij de stuw in Sint-Michielsgestel. Deze moet groene stroom gaan leveren aan 200 huishoudens.

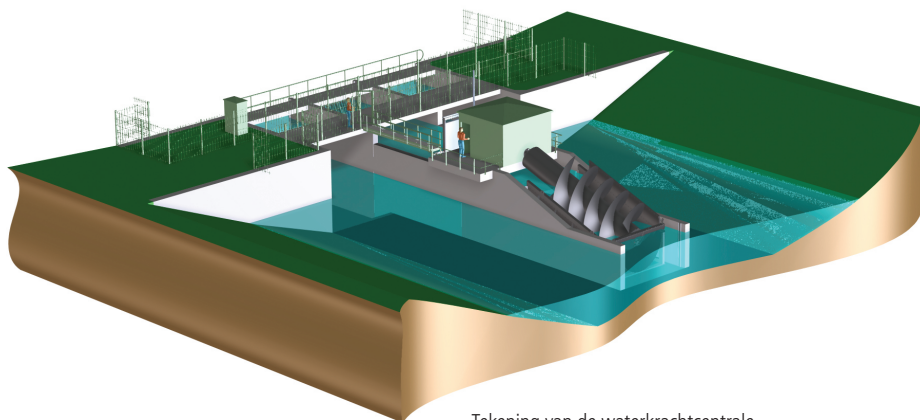
door Bram Taks

Ik ben opgegroeid in Sint-Michielsgestel en ging naar Beekvliet van 1990 tot 1996. Daarna ben ik in Eindhoven gaan studeren (Technische Natuurkunde en Technische Innovatiewetenschappen). Na eerst op technisch vlak een aantal functies te hebben gehad bij KEMA en Nuon, maakte ik in 2008 de overstap naar IMCG, een consultancybedrijf op het gebied van strategie en corporate finance. Sinds twee jaar werk ik bij de Brabantse Ontwikkelings Maatschappij (BOM) als investmentmanager.

Sinds 2011 ben ik bovendien samen met mijn vader bezig om Dommelstroom vorm te geven, ons initiatief om het water van de Dommel als duurzame energiebron te gaan gebruiken. Dommelstroom wordt de eerste coöperatieve waterkrachtcentrale van Nederland. De gemeente Sint-Michielsgestel en het

Het gezin Taks

Tekening van de waterkrachtcentrale

ministerie van EZ hebben al een bijdrage toegezegd. EZ heeft dat gedaan door middel van een toekenning ‘Stimulering duurzame energieproductie’ (SDE+).

Crowdfunding

De bouw van de waterkrachtcentrale gaat 1 miljoen euro kosten. Via diverse organisaties zoals Stichting DOEN, de Rabobank, het Groene Woud en de gemeente Sint-Michielsgestel hebben we 250.000 euro opgehaald. De resterende 750.000 euro proberen we te crowdfunden. In december 2015 zijn we de crowdfundingactie gestart en nu, begin maart, hebben we al 720.000 euro opgehaald bij bijna 500 deelnemers. De certificaten die we uitgeven, zogenoemde Dommelstroomdelen, kosten eenmalig 150 euro per Dommelstroomdeel. Daarmee financieren we straks de bouw, de jaarlijkse exploitatie en de onderhoudskosten van de centrale.

Mede-eigenaar én gratis stroom

De investeerders krijgen daar ook wat voor terug.

Kopers van een certificaat zijn meteen mede-eigenaar van de centrale en kunnen rekenen op 100% groene stroom tegen een scherpe prijs. Daar komt nog eens bovenop dat ze elk jaar 500 kWh stroom gratis krijgen ter waarde van circa € 30,-. Ook ontvangen ze jaarlijks een winstuitkering over hun certificaten.

Stuw bij Sint-Michielsgestel

Dat de waterkrachtcentrale bij Sint-Michielsgestel staat gepland, heeft alles te maken met het boven- en benedenstroomse peilverschil. Bij de stuw valt jaarlijks gemiddeld 250 miljard liter water bijna twee meter naar beneden. Die hoeveelheden zijn uitstekend geschikt voor het opwekken van stroom. Voor de vissen levert de

Montagefoto van de waterkrachtcentrale in de Dommel

centrale geen gevaar op; de schroeven van de waterkrachtinstallatie worden zo gemaakt, dat vissen er gewoon omheen kunnen zwemmen.

Planning

De opdracht is inmiddels aan de aannemer verstrekt en naar verwachting zal de waterkrachtcentrale deze zomer geïnstalleerd worden. De bouw ter plaatse is relatief kort, maar zal alleen kunnen plaatsvinden bij relatief droog weer, omdat de Dommel voor een groot deel afgesloten moet worden. Hopelijk krijgen we dit jaar dus een zonnige en droge zomer! Kijk voor meer informatie op www.dommelstroom.com of neem contact op met Bram en Jan Taks: info@dommelstroom.com

Beekvliet 200 jaar: feest der herkenning na 50 jaar

door Jos van Luyck (1970)

Jos van Luyck

Naast het op 4 oktober 2015 weer ontmoeten van vele oud- (en oude) klas- en huisgenoten (wij woonden ooit gedurende zes á zeven jaar intern op Beekvliet), was een van de hoogtepunten van de reünie zonder twijfel de presentatie en aanschaf van het jubileumboek. Uiteraard veel professioneler, kleurrijker en omvangrijker dan de boeken van Knippenberg (1965) en Van Rijnsoever (1990), maar die boeken kwamen dan ook in een volstrekt andere tijd tot stand.

Bij het doorbladeren van het boek gingen de gedachten van allen automatisch weer terug naar de jaren zestig van de vorige eeuw (dat op zich klinkt al erg oud) en dan met name 1965: Beekvliet 150 jaar, toen wij als bewoners van Beekvliet volop deelnamen aan voor die tijd ongekende feestelijkheden, waar de jeugd van tegenwoordig slechts om zou kunnen glimlachen.

Foto's van toen en van de mensen uit die tijd, van wie we al niet meer wisten dat ze ooit bestaan hadden. Misschien kwam dat ook wel door hun (door 'heren' en 'nonnen') ontkende, althans genegeerde, bestaan: de 'knechten' (de naam alleen al!) Koosje en Hendrik en de 'poetsmiepen' Joke en Mien. Ze waren toen onmisbaar voor Beekvliet, al werd dat toen niet door iedereen zo ervaren.

Foto's en levensverhalen van en over markante priesterleraren die toen onderdeel uitmaakten van ons leven en onze opvoeding: Toon Ooms, Norbert Smulders, Piet Bakermans en Jan van Rijnsoever en van een van de eerste lekenleraren, Sjef Smolders, van wie we ons nu pas realiseren dat hij toen maar een paar jaar ouder was dan wij, leerlingen.

Verhalen kwamen weer naar boven uit het rijke en het grensverleggende leven op de Kleine Cour, de Grote Cour en Duitse Bouw: ons vertrouwde bouwwerken, die in die tijd ons 'huis' vormden; nu vervangen door een wat rommelige woonwijk.

Nostalgie en weemoed van de bovenste plank. Opvallend was dat voor bijna iedere aanwezige klasgenoot de bovenkomende 'warme gevoelens' uit en over die tijd de boventoon voerden (al realiseer ik me dat ik in deze tijd moet oppassen met het gebruik van de woorden 'warme gevoelens'). En uiteraard was er - door de vele

foto's - alle tijd en gelegenheid om stil te staan bij degenen die er nu niet meer zijn. En dat zijn er stiekem toch best veel.

Natuurlijk, de helft van het boek gaat over een periode die ik niet van nabij heb meegemaakt en die dan ook niet mijn grootste interesse had. Eenieder zal zeker zijn eigen herinneringen en herbelevingen hebben bij veel verhalen en veel namen in dit prachtige boek, dat zeker voor de rasechte Beekvlieter een must is om te hebben.

Herkennen, als: 'opnieuw thuiskomen' en 'opnieuw beleven' (als was het gisteren) is de grote waarde van dit boek, dat ik voor geen goud (noch voor de prijs) had willen missen.

Beekvliet houdt stroom

door Cor Langenhoff (1953)

Bovenstaande slogan vind ik een bijzondere vondst, prachtig geënt op het woord Beekvliet. Eerst las ik 'Beekvliet houd stroom', maar later zag ik de 't'. Het is dus geen wens maar realiteit. Bijzonder vond ik de beschrijving van het begin van Beekvliet met Veebeek. Ook trof mij de foto van het hele complex. Aan ieder stukje van de gebouwen zitten herinneringen vast. Veel herkenning in het hoofdstuk: Beekvliet van binnen, o.a. door de dagorde.

Met belangstelling gelezen de perikelen rond de bezetting. Het gedicht 'De stilte spreekt' was een hernieuwde kennismaking na 4 mei. Het positieve beeld van onze klasgenoot Jan van Rijnsoever was bijzonder fijn om te lezen.

Dan was er nog het Beekvliets orkest. Een keer heb ik erin mogen meespelen op de pauken, die 'Putje' ergens vandaan had getoverd.

Heel speciaal trof mij de bijzondere inzet van de professoren J.v.Miert en F.Geboers voor de voedselvoorziening van de seminaristen. Toentertijd wist ik daar helemaal niets van. Chapeau!

Ook heel bijzonder in het boek zijn de vele prachtige foto's, ook van Beekvliet buitenschools.

De historie van het gymnasium lag wat meer buiten mijn belangstellingssfeer, omdat dit allernaam na mijn tijd op Beekvliet plaats vond. Maar de niet aflatende strijd om het behoud van het gymnasium heeft me wel weer geboeid, omdat daar de spreuk Beekvliet houdt stroom zo mooi tot zijn recht kwam.

Het boek in zijn geheel is een waardevolle bron van herinneringen, die de Beekvliettijd levend houden. Als je er 7 jaar bent geweest zijn de herinneringen legio.

Dank aan de schrijvers en fotografen voor dit prachtige boek.

Boaz Spermon (32) en zijn ziekte MS

door Peter van Overbruggen

Vier jaar geleden werd bij oud-Beekvlieter en geboren Bosschenaar Boaz Spermon de ongeneeslijke ziekte Multiple Sclerosis vastgesteld. Onlangs is deze ernstige aandoening bij Boaz zeldzaam agressief geworden. Dat leidde tot een verblijf van drie maanden in het ziekenhuis. Sindsdien is Boaz voor een groot deel aan zijn rolstoel gebonden en afhankelijk van zijn ouders, die hem thuis verzorgen. Om een kostbare behandeling in het buitenland te kunnen bekostigen zijn Spermons vrienden een actie begonnen: 'Help Boaz op de Been'. Er is veel publiciteit rondom de ziekte MS in het algemeen en rond deze baanbrekende behandeling in het bijzonder. Zo besteedde RTL Late Night in januari 2016 een item aan het verhaal van Boaz. Hij heeft de 'explosie van aandacht' die op die uitzending volgde niet aan zien komen, zo liet Boaz me weten.

Hoop doet leven.....

De variant van MS die Boaz heeft gaat gepaard met aanvallen en periodes van herstel. Aanvankelijk leek het ziekteproces van Boaz redelijk onder controle en kon hij zijn lichamelijke ongemakken dan ook goed maskeren. Hij had zijn leven compleet omgegooid met drie keer in de week naar de sportschool, streng

Boaz Spermon

dieet, minder uitgaan en allerlei andere gezonde lifestyle keuzes. Hij zag er dan ook niet ziek uit, maar toch worstelde Boaz al met een flink aantal lichamelijke klachten. Lange stukken wandelen en rennen ging niet meer en zijn zicht was aangetast. Boaz bleef hoe dan ook positief en hij was ervan overtuigd dat hij deze ziekte ging overwinnen. Zijn focus lag op gezond leven, werken en zo veel mogelijk plezier maken omdat het nog onzeker was hoe lang dit zou duren. Hij had zo'n beetje berekend dat hij nog 12 jaar had voordat de ziekte echt zijn leven zou gaan overnemen. Tegen die tijd had de medische wereld vast wel een oplossing gevonden. Maar het zou anders gaan...

Het liep helemaal fout

Korte tijd geleden is de ziekte zeldzaam agressief geworden. Vanwege extreme spasticiteit, spierzwakte en coördinatieverlies in de handen, onderrug, benen en voeten kon hij plotseling niet meer lopen. Boaz is nu aan de rolstoel gebonden en de vraag is of hij ooit nog zal kunnen lopen dan wel normaal functioneren. Opgeven is voor hem geen optie. Daarom volgt hij nu een intensief revalidatieprogramma om zo goed mogelijk om te gaan met zijn huidige beperkingen. Een langetermijnoplossing is dit echter niet. Een nabije toekomst in een verzorgingstehuis is op dit moment zelfs een reëel scenario... en dat op je 32e.

Risicovolle behandeling

Gelukkig is het voor Boaz nog niet te laat. In de hoop zijn ziekte voor eens en voor altijd een halt toe te roepen, vertrekt Boaz in februari naar het Zweedse Uppsala om samen met duizend deelnemers mee te doen aan een internationaal en wetenschappelijk onderzoek naar een revolutionaire behandelmethode van MS. Daar wordt door middel van chemotherapie het immuunsysteem uitgeschakeld en vervolgens opnieuw opgebouwd na transplantatie van eigen stamcellen. Omdat deze nieuwe en risicovolle behandeling niet wordt vergoed door zorgverzekeraars, zamelden zijn vrienden geld in via de bovengenoemde stichting. Inmiddels staat de teller op ruim 60.000 euro. Het geld dat de stichting opbrengt is in eerste instantie voor Boaz bedoeld, maar hij hoopt uiteindelijk ook geld op te halen voor andere MS-patiënten. *“Het is de bedoeling dat de stichting een blijvend iets wordt met jaarlijks terugkerende evenementen om verder onderzoek te financieren en mensen weer op de been te helpen.”*

Bronnen: mondelinge informatie van Boaz, Omroep Brabant en site Boaz: <http://www.opdebeen.nl/> ook Late Night uitzending

Huidig Beekvliet in het nieuws

door Reggie van Genuchten

In een interview over drankgebruik komen ook enkele (minderjarige) Beekvliet-scholieren aan het woord.

Een Dorp met grote dorst

Ze zijn nuttig maar lelijk: de sokbak en de slokbak. De eerste is voor oude kleren, de tweede voor glas. Op het Petrus Dondersplein in Sint-Michielsgestel staan ze stilletjes in de regen. (...) Volgens de gemeente sjuwt een huishouden in Sint-Michielsgestel jaarlijks gemiddeld 55 kilo glas naar de bak. Dat is onder het landelijk streefgewicht van 60 kilo. (...)

Van drank ga je ook op twee gedachten hinken. Enerzijds wil de gemeente meer lege flessen verzamelen. Anderzijds matigt ze alcoholgebruik onder jongeren. 'Think before you drink' heet het plan van aanpak. Maar een bijdehante scholier draait dat om, leren gesprekjes op het lokale Gymnasium Beekvliet: 'Drink before you think.' Zo vertelt derdejaars scholier Stefano (14) openhartig dat hij de smaak van Corona, wijn en whisky kent. Toch taalt hij er niet naar. Al was Bacchus de Romeinse god van drank en roes, Stefano laaft zich liever aan Latijn. Zijn klasgenoot Thijmen (14) legt de bierbiecht af. Nou ja, het was maar een klein glaasje. Echt. Wel vindt Thijmen het mal dat de overheid de minimumleeftijd bepaalt. Dat horen ouders te bepalen, stelt hij nuchter. Als hij zestien is, mag hij. Vierdejaars gymnasiaste Juliette (15) weet dat het striktere overheidsbeleid het stiekem drinken heeft aangewakkerd. Ook heeft het de knutsellust bevorderd. Scholieren fröbelen zelf een ID in elkaar die bedrieglijk echt lijkt. Zo glimlachen 16-jarigen zich op 18-plusfeesten naar binnen.

Bron: 21-11-2015, *Brabants Dagblad*, editie Meerij

Edukans

Gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel heeft vrijdag een cheque van 16.500 euro overhandigd aan stichting Edukans. Het bedrag werd vooral ingezameld tijdens een sponsortriatlon in de jubileumweek van de school. Die leverde 14.200 euro op. Overige bijdragen kwamen via de reünie en door de kerst-verkoop. Stichting Edukans zet zich in voor onderwijs in ontwikkelingslanden

Bron: 22-12-2015, *Brabants Dagblad*

Profielwerkstuk

Het profielwerkstuk van Leander de Vlieger en Pim de Pree over het effect van een groot aantal vluchtelingen op de inwoners van Sicilië haalde diverse media. Hieronder artikelen uit het Brabants Dagblad en weekblad de Meerij.

Gymnasiasten maken profielwerkstuk in Sicilië

Een zelfgemaakte foto van een gammel bootje, nummer 169 erop, 'siert' het profielwerkstuk van de twee Beekvlietgymnasiasten, Leander de Vlieger en Pim de Pree. De eindexamenkandidaten hadden een niet alledaags doel: onderzoek doen naar het effect van de komst van een groot aantal – vooral Afrikaanse – vluchtelingen op de inwoners van Sicilië. Daarvoor reisde het duo naar het Italiaanse eiland. "De uitkomst was verrassend", zegt de 17-jarige Gestelaar Leander de Vlieger. "Er blijkt weinig sprake van grote weerstand bij de Sicilianen." Over het waarom voor de keuze van een zo actueel en groot thema is de Gestelaar helder. "Wij volgen natuurlijk de wereldpolitiek en horen en zien wat de vluchtelingenkwestie allemaal losmaakt. Het zien van beelden vanuit Sicilië bracht ons tot ons plan." (...) Genoeg om af te reizen naar Italië. Rond twee vluchtelingenkampen, bij Mineo en Pozzallo, kwamen ze in actie. Een bezoek aan de vluchtelingenkampen zelf zat er niet in. Volgens De Vlieger zijn de kampen streng beveiligd en komen buitenstaanders er niet in. Op straat was er contact met enkele vluchtelingen en uiteraard met Sicilianen.(...)

Bron: Brabants Dagblad 24-12-2016

Leander de Vlieger

SINT-MICHIELSGESTEL – Leander de Vlieger uit Sint-Michielsgestel en Vughtenaar De Pree, beiden zesdeklasser en eindexamenleerling aan Gymnasium Beekvliet, kozen voor hun profielwerkstuk voor een onderzoek rond vluchtelingen in Sicilië. Wat zijn de gevolgen van de aanwezigheid van duizenden vluchtelingen in het leven van de Sicilianen? Beekvliet stimuleerde het onderzoek met een jaarlijks te vergeven beurs.

(...)

Traktatie

Na een positieve beoordeling van inspecteurs in het kader van het onderwijsverslag trakteert Gymnasium Beekvliet alle leerlingen.

SINT-MICHIELSGESTEL - Donderdag 7 en vrijdag 8 januari bezochten twee inspecteurs Gymnasium Beekvliet in het kader van het onderwijsverslag. Door middel van deze visitaties bewaakt de inspectie de basiskwaliteit van Nederlandse onderwijsinstellingen. De inspecteurs volgden beiden lessen in zowel onder- als bovenbouw en spraken daarnaast met mentoren, vakdocenten, leerlingen, de zorgcoördinator, de MR en de schoolleiding. Tevens kregen ze inzage in alle documenten.

(...)

Traktatie voor de Beekvlietleerlingen

De inspecteurs waren in de mondelinge vonden dat het plezierig moest zijn om deze leerlingen in de klas te hebben. Verder noemden ze als sterke punten oprechte belangstelling voor de leerling – ‘de leerling staat écht centraal’ - en wederzijds respect en betrokkenheid tussen leerlingen en medewerkers. Ook werd er positief geoordeeld over de leerlingbegeleiding, efficiënt gebruik van de onderwijstijd, de opbrengsten (onder- en bovenbouwrendement) en de vakkennis van docenten. Professionele ruimte voor docenten is aanwezig en wordt goed benut. De school is uiteraard blij met deze positieve beoordeling. Genoeg reden voor een traktatie voor alle leerlingen!

Bron: Brabants Dagblad 21-01-2016

Gastvrij

Toegang tot de kampen in Mineo en Pozzallo kregen de twee weliswaar niet, gesprekken op straat waren er wel. Dat Sicilianen gemiddeld genomen gastvrij zijn ten opzichte van vluchtelingen dan het huidige Nederland schrijven De Vlieger en De Pree toe aan de samenstelling van de eilandbevolking. “Het eiland kent veel etniciteiten, mensen die van oorsprong veelal ook als vluchteling op Sicilië zijn beland”, is de verklaring. Het profielwerkstuk is als concept klaar. De verdediging ervan, met een presentatie aan docenten en ouders, ziet het tweetal met vertrouwen tegemoet

Bron: Weekblad De Meierij

Cricket

Ook cricket-spelen is een vaardigheid die leerlingen van Beekvliet beheersen. Het lukte zelfs om de Cambridge Cup mee naar huis te brengen.

Beekvliet wint de MOP Cricket Cambridge Cup 2016

In de weken voorafgaand aan het toernooi hadden de leerlingen tijdens de gymlessen en na schooltijd intensief kennisgemaakt met deze typisch Engelse sport. Onder leiding van een professionele trainer van de Nederlandse Cricketbond KNCB werden de aspirant-cricketers zo klaargestoomd voor de jaarlijkse wedstrijd tussen middelbare scholen uit de regio. ‘Team Australië’ van Gymnasium Beekvliet uit Sint Michielsgestel mocht dit jaar de Cup in ontvangst nemen uit handen van KNCB-bestuurslid Rod Lyall. Lotte Barker van het Maurick College Vught won verdienstelijk de prijs voor de meest talentvolle speler van het toernooi. Het toernooi voor middelbare scholen -en de gymlessen- wordt jaarlijks georganiseerd door Cricketvereniging MOP uit Vught.

Bron: Het Klaverblad 25-2-2016

Oud-Beekvlieters in het nieuws

door Peter van Overbruggen

Regelmatig komt de redactie van *Tempora Nostra* publicaties van of over oud-Beekvlieters tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. Een verkorte weergave hieruit volgt hieronder.

In deze TN-uitgave krijgt Floris van der Putt ruime aandacht. Dat in de laatste maanden van 2015 in de pers niet minder het geval het geval geweest.

Floris van der Putt-jaar krijgt bekroning

De in Brabant actieve priester-musicus Floris van der Putt (1915-1990) zou zaterdag (21 november) de leeftijd van honderd bereikt hebben. (...) Bekendste werk van zijn hand is 'Het Lied van Hertog Jan'. Zijn lied was samen met Guus Meeuwis' 'Brabant' nog even in de race voor de verkiezing van hét Brabants Volkslied. (...) Als Van der Putt in 1940 priester wordt gewijd, treedt hij aan als muziekleraar aan het seminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Daarna maakt hij snel carrière. In 1954 wordt hij rector-cantus van de Schola Cantorum van de Bossche Sint-Janskathedraal. Elf jaar later en tot 1982 is Van der Putt een geliefd pastoor in de Servatiusparochie in Lieshout. Ondanks zijn drukke baan componeerde Van der Putt vlijtig door. Daarbij wilde hij het liefst componeren voor het volk in de kerk. Het Carnavalslied voor Oeteldonk ('Houdt Oeteldonk dan eeuwig jong') is van zijn hand. "Hij schreef heel snel, tussen de soep en de aardappels door, zeg maar. Een liedschrijver met een grote popsensibiliteit", aldus Jeroen Felix, rector-cantus van de Sint-Jan.

Bron: *Brabants Dagblad*, 19 november 2015, door Mark van de Voort

Onderscheiding voor Joël Cahen

Bij zijn afscheid van het Joods Historisch Museum in Amsterdam heeft vertrekkend directeur Joël Cahen (...) een belangrijke onderscheiding van de gemeente Amsterdam gekregen, de Frans Banninck Cocqpenning. Deze wordt gegeven aan mensen die meer dan twaalf jaar een belangrijke bijdrage aan Amsterdam leverden. Cahen, die met pensioen gaat, was 13,5 jaar de baas van het museum. Ook was hij een van de aanjagers van Plantage Amsterdam, een nieuw een succesvol toeristisch kwartier.

Bron: *Trouw*, 15 januari 2016

In een column van Henri van der Steen in het Brabants Dagblad komt een initiatief van Jan Taks en zijn zoon Bram (oud-Beekvlieter) ter sprake. Zij willen een waterkrachtcentrale bouwen bij de stuw in Sint-Michielsgestel. Elders in *Tempora Nostra* legt Bram Taks uit waar hij en zijn vader mee bezig zijn.

(...) Gezocht: mensen die een handje helpen bij de investering van een miljoen euro. (...) Het is de eerste coöperatieve waterkrachtcentrale van Nederland. (...) Je doet mee voor 150 euro per aandeel, geen bedrag dat ons de kop kost. Op een voorlichtingsbijeenkomst in De Huif in Sint-Michielsgestel rekende Jan Taks voor dat het rendement op 8 procent komt als je overschakelt op energieleverancier Huismerk Energie die meedoet aan het project. Als je niet meedoet, is je rendement altijd nog 4 procent. (...) Ik doe mee. (...) Om daarmee als gezin mee te doen aan een project dat groen is en dat van iedereen is die meedoet. En om een lang neusje te maken naar die graaiers van de banken die we op termijn helemaal niet meer nodig hebben.

Bron: Brabants Dagblad, 20 januari 2016

‘Hun hebben’ is gewoon Nederlands

Het blijft – ook in de vaderlandse pers – tussen taalpuristen en ‘gewone taalgebruikers’ – een voortdurende strijd over hoe taal zich mag ontwikkelen. Wat is goed en wat is fout? Oud-Beekvlieter Felix van de Laar, schrijver en vertaler, neemt het op voor de ‘hunnen’.

Iedere publicist (Pekelder, *Trouw*, 28 januari) en schoolmeester kan in ons land ongestraft en stellig blijven beweren dat ‘hun hebben’ fout is en dat het onderwijs verloedert en de mensen hun taal niet goed meer beheersen. Toch is het de realiteit: ‘hun hebben’ is Nederlands, wen er nou eens aan want het is al meer dan een eeuw zo in de spreektaal, dus waarom ook niet in de geschreven taal; sinds wanneer heeft die voorrang? Je kunt je nog afvragen waarom mensen ‘hun’ als onderwerp gebruiken. Een voor de hand liggende reden is dat ‘hun’ beter onderscheidend en met meer nadruk de derde persoon meervoud aangeeft dan ‘zij’, wat ook derde persoon vrouwelijk enkelvoud kan zijn. Of het ligt lekkerder in de mond. Allemaal redenen waarom wij allang niet meer praten als Vondel of Van Maerlant.

Bron: Trouw, zaterdag 30 januari 2016

Brazilië voor beginners

In De Correspondent, een dagelijks advertentievrij digitaal medium, verscheen van oud-leerling Roxane van Iperen (1995) een uitvoerige column onder de titel 'Brazilië voor beginners'. Zij reist door dat land en vraagt zich schrijverderwijs af wat het land van de volgende Olympische Zomerspelen eigenlijk voor een plek is?

(...) Voor wie het land nauwlettend in de gaten had gehouden, was de overwinning van Brazilië niet zo verrassend, misschien zelfs exemplarisch voor de nieuwe verhoudingen in de wereld. Niet weer Noord-Amerika, door velen gerespecteerd met de mond, maar minder met het hart. Niet weer Europa of Azië – China kreeg in 2008 al de Spelen, toen het land als internationale speler in de lift zat. (...) Maar het (...) was dit Brazilië dat door de klassieke grootmachten nog steeds niet helemaal voor vol werd gezien, zoals de boerse Lula ondanks zijn nieuwe pak detoneerde tussen de gesoigneerde zakenmannen op het congres. In Kopenhagen werd voor het oog van de wereld bevestigd dat het land voortaan een stoel op het toneel tussen de grote jongens had. (...) Maar zoals het oude beeld van chaos en carnaval het land geen eer aandeed, is het sprookje van Lula ook te kort door de bocht. (...)

Zes jaar later is het economische landschap drastisch veranderd. Inflatie, corruptieschandalen, de gigantische overbesteding aan de World Cup en de stagnatie van export aan China hebben Brazilië als vallende dominostenen in een recessie gebracht. (...) De staat Rio de Janeiro heeft de beveiliging verdubbeld ten opzichte van de Olympische Spelen in Londen van 2012 – die de grootste veiligheidsoperatie sinds de Tweede Wereldoorlog waren. Hoe gaat dit aflopen?

(...)

Om meer van het land en de huidige situatie te kunnen begrijpen, moeten we verder kijken. In een serie reportages hoop ik het Brazilië te belichten dat niet veel aan bod zal komen tijdens de sportverslaggeving van het komende jaar.

Verder noemt Roxane een aantal onthutsende en gruwelijke wetenswaardigheden over Brazilië (*red.*). De afgelopen jaren heb ik me uitgebreid verdiept in het land. In januari vertrek ik naar Rio voor onderzoek en ontmoet ik een aantal bijzondere mensen. (...) Ik loop mee met een project voor straatkinderen in een sloppenwijk waar enorme hoeveelheden drugs worden verhandeld en gemeente noch politie ooit komen. Ik bezoek een journalistiek platform midden in een andere sloppenwijk, opgericht door jongeren uit frustratie over de afwezigheid van verslaggeving van binnenuit. Ik spreek een schrijfster, correspondent en fotograaf die het veranderde straatbeeld vastlegt in de aanloop naar de Olympische Spelen. Bij dezen ook mijn vraag aan jullie: welk aspect van de Braziliaanse geschiedenis, bevolking of cultuur intrigeert je? Laat het me weten, dan neem ik je mee op reis. Als de Spelen dan in augustus aanvangen, de televisie vertrouwde beelden toont van zwiepende vrouwenkadetten op het strand van Ipanema en kinderen voetballend onder de rook van Cristo, dan begrijp je iets meer van het prachtige, complexe land dat erachter schuilgaat.

Bron: www.decorspondent.nl

Hoe is het toch met....Kees Gondrie?

Oud-wiskundedocent, brugklasleider en roostermaker

door Mirjan Boot-de Werd (1988)

Geboren in de Brabantse plaats Nuenen, als 2^e kind van Haagse ouders, is Kees Gondrie opgegroeid in een groot gezin met acht kinderen. Zelf vader van 2 dochters en een zoon en inmiddels trotse opa van 4 kleinkinderen, woont hij nog steeds met zijn vrouw Marianne in Sint-Michiëlsgestel op een steenworp afstand van Beekvliet waar hij 35 jaar les heeft gegeven. "Ik ben al die jaren nooit met de auto naar school gegaan. Als mijn fiets stuk was, ging ik te voet."

Hoe bent u als docent op Beekvliet terechtgekomen?

"Ik heb gesolliciteerd op een advertentie in de krant," vertelt de voormalige wiskundedocent. "In 1975 woonden we op een flatje in Amersfoort. Toen onze oudste dochter werd geboren, wilden we gaan verhuizen naar een huis met tuin. In de krant stond toen een advertentie van Beekvliet. Ik solliciteerde en mocht op gesprek komen bij Arnold Wintjes en Ad Smits (wiskundedocent en priester, *red.*). En zo verhuisden we naar de Watersnip in Sint-Michiëlsgestel."

Wat was uw eerste indruk van Beekvliet?

"Toen ik begon op Beekvliet in 1976, gaf ik nog twee jaar les in het oude gebouw samen met Ad Smits en Toos van Veen. Mijn lokaal was bij de studiezaal, tegenover het hoofdgebouw. Het viel mij op, dat er een hechte band was binnen het lerarencorps. Dat was veel minder in Amersfoort. Ik kwam in 1976 in een groep mensen, die samen "gevochten" hadden voor het voortbestaan van

Kees Gondrie met cartoontekening door Guus Ong, gekregen in 1989 van vrienden bij zijn 40^e verjaardag.

Beekvliet en dat scheidt een band,” licht Kees toe. “In acht jaar tijd groeide Beekvliet uit van 280 leerlingen in 1976 tot 750 leerlingen in 1984! Ik kon dan ook na twee jaar gecombineerd wiskunde- en natuurkundelessen gegeven te hebben, mij fulltime inzetten als wiskundedocent op Beekvliet.”

Hoe bent u tot de keus gekomen om wiskundeleraar te worden?

“Dat is heel toevallig gegaan. Na het categoriaal gymnasium op het Augustinianum in Eindhoven ben ik wiskunde en natuurkunde gaan studeren aan de universiteit in Nijmegen. Op mijn twintigste heb ik kandidaatsexamen gedaan en vroeg de universiteit of ik werkcolleges wilde geven. Bij de wiskunde-examens was het slagingspercentage 50. Bij mij was er twee maal een score van 100%!” vertelt de oud-docent. “Blijkbaar kan ik iets heel begrijpelijk uitleggen aan anderen. En dat heeft me ertoe doen besluiten om het onderwijs in te gaan. Eerst vier jaar op het Eemland College in Amersfoort, daarna 35 jaar op Beekvliet tot mijn pensioen in 2011.”

Wat was het onderwerp van uw doctoraalscriptie?

“Ik deed doctoraal examen over wiskundige analyses met informatica als één van de hoofdvakken. Je moet nagaan, dat er toen nog geen computers waren eind jaren 60. Ik kreeg les van een professor uit Utrecht en van professor Dijkstra in Eindhoven, een icoon destijds op het gebied van informatica. Ik was zelf al volop aan het programmeren, dat ging toen nog achter de typemachine regel voor regel van jouw programma tikken op kaarten (een soort ponskaarten, *red.*). Voor een programma maakte je tussen de 200 en 2500 kaarten waarop je

Provencereis 1979 met vlnr Theo Bressers, Karel Ditvoorst en Kees Gondrie

telkens één coderegels zette. Vervolgens bracht je de stapels kaarten naar een operator in het informaticagebouw om te vertalen in een programma. Als je het programma dan terugkreeg en er bleek een foutje in te zitten, moest je helemaal uitzoeken wat de fout was en kon je weer opnieuw beginnen. Een tijdrovende klus!” verzucht Kees.

Waarom bent u niet in de informatica verder gegaan?

“Toen een collega van mij de overstap maakte vanuit het onderwijs naar informatica, heb ik wel heel even overwogen om in de informatica verder te gaan. Maar ik was, met veel plezier brugklascoördinator en vond het goed zo,” vertelt de bescheiden oud-docent. “Ik heb wel altijd interesse gehad in informatica, vooral vanwege het exacte van de programmeertaal,” stelt de wiskundige vast. “Eind jaren ‘70, begin ‘80 gaf ik al als keuzevak bij wiskunde wel programmeerlessen. We schreven dan in de les programma’s en ik liet de leerlingen uitzoeken en ontdekken hoe alles werkte. Dat ging op dezelfde manier als met de schrapkaarten, die ik opstuurde naar het rekencentrum in Utrecht. Een week later hadden we dan in de les de uitslagen. Daarna heb ik eigenlijk niets meer met programmeren gedaan. O ja, thuis voor de kinderen heb ik 4-op-1-rij gemaakt toen er nog geen computerspelletjes waren. Dat ging dan met cassettebandjes,” herinnert de oud-docent zich nog.

In 2011 ging u met vervroegd pensioen. Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

“Nee,” antwoordt Kees Gondrie stellig. “Ik heb 41 jaar voor de klas gestaan: 2 jaar in Nijmegen, 4 jaar in Amersfoort en 35 jaar op Beekvliet. Dan is het wel mooi geweest.”

“Mijn afscheid viel wel in een persoonlijk moeilijke tijd,” vertelt Kees. “In juni van dat jaar werd namelijk met 30 weken de tweeling van onze tweede dochter geboren. Eén van de twee kindjes moest een zware operatie ondergaan in Groningen. De ander bleef in het ziekenhuis in Zwolle. Gelukkig is alles goed gekomen en zijn het inmiddels twee gezonde, levendige 4,5 jarige jongens,” vertelt een trotse opa.

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerd leraar wis- en natuurkunde?

“Heel veel lezen, met name historische romans. Fietsen, ik bridge al 30 jaar en ik help mijn dochter met de financiële administratie van haar bedrijf,” somt de oud-docent op. “Samen met mijn vrouw bezoek ik graag musea. En verder organiseer ik mede de collecte van de Hartstichting hier in het dorp en heb ik enkele bestuursfuncties, waaronder al 35 jaar secretaris van Stichting Beekvliet. En natuurlijk geef ik, zoals een goed opa betaamt, bijles aan een kleinzoon.”

Welke wiskundige formule is uw favoriet?

“Ha, daar verras je me mee,” lacht Kees. Hij denkt even na. “Dan denk ik toch de stelling van Pythagoras. Deze formule is simpel en zo veel toepasbaar! En ook

nog begrijpelijk voor iedereen. “Ik heb laatst nog een heel mooi boek gelezen over een wiskundige formule. Kijk, heb ik toch nog iets aan wiskunde gedaan onlangs,” laat de pensionado zich en passant ontvallen. “Het boek, ‘Birth of a theorem, a mathematical adventure’ van Cédric Villani geeft het hele proces van denken weer om tot een sluitende formule te komen. Het bewijzen van een wiskundige formule moet sluitend zijn, dat is heel belangrijk. En dat hele denkproces is erg mooi beschreven in dit boek,” legt Kees Gondrie enthousiast uit.

Hoe kijkt u naar de rekentoets op scholen?

“Op dit moment telt de rekentoets niet meer verplicht mee. Ik ben er ook geen voorstander van hoor. Je test er namelijk niet de vaardigheid ‘rekenen’ mee. En juist dat wil je meten,” stelt de oud-docent.

Hoe kijkt u terug op de laatste reünie van school?

“De voorbereiding was heel erg leuk! Maar ontzettend veel werk,” aldus Kees. “Samen met Edwin Leijten, Koen Boot en Gerard Smits hebben we het hele logistieke verhaal stap voor stap neergezet. Daarnaast heb ik ook Kees Quinten nog meegeholpen bij de organisatie van de tentoonstelling. Dat had ik 30 jaar geleden ook gedaan, toen met Jan Lurinks, Frans Brouns en Jan Roelofs (respectievelijk oud-docenten tekenen, Engels en geschiedenis, *red.*).”

“We hebben veel plezier gehad en natuurlijk ongelooflijk veel geluk met het weer. Het was overal gezellig op Beekvliet. ‘s Nachts zaten er nog mensen tot half twee gezellig op het sportveld. Dat is mooi om te zien. Maar ook om zoveel bekende gezichten terug te zien. Tja, na 35 jaar les gegeven te hebben, kent iedereen mij. Maar ik hen niet altijd hoor,” lacht Kees. “Dan vroeg ik naar de naam en dan wist ik het wel weer. Dat is ook het mooie van 20 jaar brugklascoördinator zijn,” gaat de voormalige wiskundeleraar verder. “Je kent dan werkelijk alle leerlingen van een school! Je ziet ze in de brugklas namelijk allemaal binnenkomen. Dat miste ik wel later toen ik nog alleen roostermaker was en les gaf aan de bovenbouw.”

In 2008 heeft u het Bartjens Rekendictee in Zwolle gewonnen!

Kees Gondrie begint te lachen. “Mijn vrouw las in de krant een oproep voor deze rekenwedstrijd. Ik dacht, laat ik dat eens doen. Je moest in eerste instantie achter de computer vragen beantwoorden. De beste 150 mochten vervolgens naar de finale in Zwolle,” vertelt de wiskundige. “Uiteindelijk heb ik op snelheid gewonnen. Ik eindigde samen met een andere man als eerste, maar omdat ik sneller was met het beantwoorden van de vragen, werd ik als winnaar uitgeroepen. De honderden reacties en felicitaties daarna waren geweldig! Er was ook zo’n leuke reactie van een leerling,” herinnert Kees zich. “Hij zei: ‘Meneer, meneer ik ben zo blij. Het Groot Dictee der Nederlandse Taal wordt altijd door een Belg gewonnen en nu is het rekendictee door een Nederlander gewonnen en nog wel door mijn leraar!’”

Het geheim om het rekendictee te winnen is...?

“Je moet creatief zijn om snel oplossingen te bedenken. En je moet natuurlijk goed kunnen rekenen,” glimlacht de oud-docent.

“In 2009 heb ik niet gewonnen. Ik werd vlak voor de wedstrijd, we zaten al klaar in de zaal, overvallen door een tv-ploeg, die wat vragen wilde stellen aan de winnaar van het vorige jaar. Je bent dan helemaal uit je concentratie gehaald. In 2010 ben ik nog wel tweede geworden. Inmiddels heeft de organisatie geen geld meer voor het houden van een landelijke wedstrijd.”

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

Maar heel even denkt Kees Gondrie na. “De lessen,” antwoordt hij dan. “Met zo’n club leerlingen bezig zijn en ze iets leren! Wat dat betreft is Beekvliet een elitaire school, want je hebt te maken met over het algemeen slimme leerlingen. En als ze dan oppikken wat jij uitlegt, dan geeft dat veel voldoening. Daarnaast het feit dat ik 16 jaar als ouder aan school verbonden was. Alle drie mijn kinderen hebben op Beekvliet gezeten. Vaak kwamen hier dan ook leerlingen over de vloer. Dat was heel gezellig én je hoort andere verhalen dan in de lerarenkamer. Je hoort bijvoorbeeld wie – in de ogen van de leerlingen – de goede leraren zijn en wie er heel streng is. En soms hoorde ik waardevolle informatie die ik ook weer terug kon koppelen.

En verder zijn natuurlijk de reizen naar Luxemburg, de Provence en Rome mooie herinneringen. Weet je dat Chris van de Noort (red. oud-gymdocent) en ik samen de allereerste Luxemburgreis in 1978 opgezet hebben? Samen met onze vrouwen zijn we toen in het vroege voorjaar naar Luxemburg gereisd, hebben we jeugdherbergen bezocht, kaarten verzameld en routes uitgepeild en daarna op school alles georganiseerd.” Dat Kees Gondrie één van de grondleggers blijkt te zijn van de Luxemburgreis is een verrassende onthulling. Tot op de dag van vandaag wordt nog steeds door derdeklassers deze reis ondernomen. Het mag duidelijk zijn, dat de veelzijdige wiskunde-docent in 35 jaar een stempel gedrukt heeft op Beekvliet.

Met dank aan Kees Gondrie

Tweemaal speuren naar Beekvliet

door Peter van Overbruggen

Het fenomenale boek over 200 jaar Beekvliet wordt ook in deze uitgave van *Tempora Nostra* weer lovend besproken, en terecht. Maar naast dat lijvige boekwerk verschenen bij de jubileumviering nog twee publicaties die zeer de moeite waard zijn. Oud-Beekvlieters Thijs Braam en Jan Spit hebben onder de vlag van de 'Gestelse' heemkundevereniging 'De Heerlijkheid Herlaar' een fraaie en handzame wandelgids over het oude Beekvlieterrein samengesteld: 'Speuren naar sporen van Beekvliet'. De tweede 'Beekvlietuitgave' is een interessant themanummer van het heemkundeblad 'Den Heertgang' van dezelfde vereniging.

Jan Spit heeft aan beide publicaties enthousiast meegewerkt: "Het was prettig om te doen. Thijs Braam en ik bleken alle twee nog behoorlijk veel informatie in huis te hebben over het oude gebouwencomplex en het terrein. Daarnaast kwam ik, samen met mijn broer Rob - ook Beekvlieter (1972) - , tijdens de vakanties vrijwel elke dag op Beekvliet om de nog in huis residerende priesterdocenten als misdienaar te "bedienen" en heb ik, ook met Rob, jarenlang bij Bert Kuijpers vakantiewerk gedaan in de moes- en siertuin van Beekvliet. We waren dus goed bekend met een flink gedeelte van het hele complex. Wat een geweldige tijd hebben we daar gehad."

Seminarie Beekvliet, doorgang kleine cour Kastanjelaan tegenover het kerkhof

Doorgang van de kleine cour naar de Kastanjelaan met op de achtergrond het kerkhof

De sportvelden

'Speuren naar sporen van Beekvliet'

De wandelgids bevat – ook voor niet-Beekvlieters – vlot vertelde verhalen over de historische en vaak nog herkenbare locaties op het Beekvlietterrein. Voor wie de internaatsperiode op het voormalige seminarie heeft meegemaakt, komen met de vele foto's de wellicht verdwenen herinneringen vanzelf weer naar boven. Toen ik zelf op de reüniedag in oktober onder leiding van een heemkundegids een wandeling maakte, besepte ik pijnlijk dat ik de achtergrond van sommige plekken nooit geweten had en hoeveel ik van andere locaties vergeten was. Zo is de Duitse Tuin in 1934 als jubileumpark aangelegd, later Duitse Bos genaamd. Samen met de Engelse tuin werd dat kennelijk een favoriete plek om trouwfoto's te maken. Gelukkig zijn deze tuinen en andere groene zones met 'historische' bomen van het voormalige seminarieterrein behouden gebleven. Met het illustratieve wandelgidsje in de hand ga ik zeker weer eens opnieuw op verkenning uit.

Tip voor (wandel)liefhebbers: er zijn nog exemplaren (à 3.95 euro) verkrijgbaar bij Frans Cooijmans, Schijndelseweg 3, Sint-Michielsgestel. 073-5514359 E-mail: info@cooijmans-klokken.nl

Fotoc

Special over Beekvliet

Een tweede boeiende uitgave is de speciale jubileum-editie van het heemkundetijdschrift 'Den Heertgang'. Samen met het wandelgidsje vormt dit themanummer rond het 200-jarige Beekvliet in feite een tweeluik. Over 44 pagina's wordt

De wandelgids

de ‘geschiedenis van het kleinseminarie in kort bestek’ beschreven. Behalve de gelijke en boeiende historische beschrijvingen – eigen aan een heemkundeblad – lezen we ook aardige anekdotes, opgetekend uit de mond van toenmalige naburige dorpsbewoners. Ze zijn als pareltjes door het blad gestrooid: ‘oral history’, zogezegd. Alle regenten passerden natuurlijk de revue. De bouwgeschiedenis van voorbouw, kapel, Duitse Bouw komt voorbij en de ontwikkeling van het grote (sport)terrein. Welke mensen woonden in de directe omgeving van de school, welke relatie hadden zij met Beekvliet? Wie leverden aan Beekvliet of werkten voor het seminarie? Veel vragen worden op onderhoudende wijze beantwoord. Na lezing van het tijdschrift weten we ook precies welke bonte verzameling van Beekvlieters er op het oude kerkhof (uit 1865) begraven werden: niet alleen studenten, huisknechten, geestelijken en zusters, maar ook militairen uit WO II. Het blad besluit met een boeiende verklaring van de huidige straatnamen (van o.a. Vestdijk en Philips) op het terrein, die een verband hebben met het voormalige gijzelaarskamp. Kortom, dit themanummer is – naast het Beekvlietboek en de wandelgids - een bijzondere bewaar-editie geworden.

Helaas is het tijdschrift nagenoeg uitverkocht, maar nog wel online te bekijken en eventueel te printen. www.deheerlijkheidherlaar.nl.

Van een 'vieze school' naar een 'lang en gezond leven'

door Steffy Jansen (2004)

Steffy Jansen deed in 2004 eindexamen op Beekvliet. In haar examenjaar won ze samen met Moniek van der Heijden de Van Melsenprijs van de Radboud Universiteit Nijmegen voor hun profielwerkstuk 'Beekvliet, schoon of niet?' Recent is ze gepromoveerd op hormonen die een rol kunnen spelen bij lang leven. Reden voor de redactie van Tempora Nostra om haar eens te vragen of ze verband ziet tussen goed schoonmaken en lang leven...

Het is alweer bijna 12 jaar geleden dat ik de gezellige school Beekvliet heb verlaten. Vanaf jaar 1 had ik een duidelijk doel, ik wilde geneeskunde studeren. Ondanks het feit dat de bètavakken niet mijn sterkste kant waren en de leraren anders adviseerden, heb ik er toch voor gekozen. Wiskunde-B1, natuurkunde en scheikunde waren immers allemaal een vereiste om te mogen meeloten voor geneeskunde. Het profielwerkstuk was een eerste voor mij duidelijke voorbereiding op het wetenschappelijk onderwijs dat de meesten van ons tegemoet gingen. Ik deed het samen met Moniek van der Heijden (2004); we wilden een profielwerkstuk maken over iets wat met 'mensen of dieren' te maken had. Nu waren er natuurlijk praktische en ethische bezwaren op het doen van onderzoek

Bij de uitreiking van de Van Melsenprijs (2004), voor onze poster, met Moniek van der Heijden (links op de foto) en meneer Van Boekholt (rechts).

Deze foto is genomen op mijn promotie op 3 februari 2016. Met (rechts) paranimfen Roel Steendijk (2004) en Edith Koehler (vriendin uit Maastricht). Verder dan nog de vervanger van de decaan van de universiteit en prof. J. Meijer.

op je medeklasgenoten dan wel (huis)dieren, dus werden het bacteriën, gisten en schimmels. Het idee om de schoonmaak op Beekvliet te onderzoeken was geboren. Met Pasteurische precisie hebben Moniek en ik het onderzoek uitgevoerd, de verschillende 'beestjes opgekweekt' en de schoonmaakmiddelen getest. De bevindingen hebben heel wat stof doen opwaaien (dat was het probleem!), maar hebben ook geleid tot de Van Melsenprijs. Daarnaast was de basis voor wetenschappelijk onderzoek gelegd. Na zes jaar hard werken en veel plezier was ik er dan klaar voor om aan de studie geneeskunde te beginnen. Met een aantal vriendinnen ben ik naar Maastricht verhuisd. Het was een mooie studententijd, maar ook de studie was erg leuk (met name de buitenlandse coschappen). Ondanks de goede voorbereiding op Beekvliet heb ik me toch vaak afgevraagd waarom ik nu zo heb moeten zwoegen op wiskunde B, terwijl eigenlijk statistiek ook voor ons het belangrijkste is.

Voordat ik aan geneeskunde begon, dacht ik dat ik kinderarts wilde worden. Nadat ik coschappen had gelopen, vond ik het nog steeds een prachtig vak. Het woog echter niet op tegen al het verdriet en leed van de kinderen en hun ouders dat ik maar moeilijk los kon laten. Ik raakte geïnteresseerd in 'senex', wat een van mijn eerste Latijnse woorden was, naast bellum en puer. Daarom ben ik

de internationale onderzoeksmaster Vitality and Ageing gaan volgen aan de Leyden Academy. Een van de vragen die mij intrigeerde was hoe het nu komt dat de ene persoon gezond de 90 haalt en een ander op zijn 65^e al veel lichamelijke en geestelijke achteruitgang heeft en de 90 bij lange na niet haalt. Daarom ben ik na de master promotieonderzoek gaan doen op de afdeling ouderengeneeskunde van het Leids Universitair Medisch Centrum onder leiding van dr. ir. Diana van Heemst, prof. Hanno Pijl en prof. Rudi Westendorp. Het onderzoek waar ik vier jaar aan heb meegewerkt, was een groot Europees onderzoeksproject genaamd 'Switchbox'. Met vijf andere onderzoeksgroepen hadden we als onderzoekshypothese dat gezondheid tot op hoge leeftijd behouden kon blijven door behoud van homeostase. Homeostase is de mogelijkheid van het lichaam om zich dynamisch aan te passen aan invloeden van buitenaf, zodat de condities in het lichaam binnen bepaalde grenzen blijven. Er zijn verschillende systemen die zorgen voor het behoud van homeostase en een daarvan zijn hormonen. In mijn proefschrift heb ik de schildklier en bijnieras bestudeerd in mensen die mogelijk verrijkt zijn voor een langer leven. Mensen die verrijkt zijn voor een langer leven reageren over het algemeen genomen minder op een psychologische stressor. Daarnaast vonden we veranderingen in de schildklieras die mogelijk positief pleiotrope effecten hadden waardoor deze mensen mogelijk langer gezond bleven. Zoals bij alle onderzoeken heb ik een paar prachtige antwoorden gekregen, maar zijn er nog vele vragen bijgekomen. Hopelijk heb ik, net als de deelnemers van mijn studie ook 'een goede homeostase', zodat ik ook mag genieten van een lang gezond leven. Zodat ik nog wat puzzelstukjes die bijdragen aan gezond ouder worden mag vinden.

Na mijn promotie kreeg ik van een Beekvlietdocent de vraag of er een verband is tussen goed schoonmaken en een lang leven. Ik heb hier lang over nagedacht, maar ik moet jullie het antwoord schuldig blijven. Hierover zijn geen gegevens bekend, misschien een leuk onderzoek voor een profielwerkstuk? Mijn agenda is op dit moment wat vol want ik ben sinds kort weer terug in het gezellige Brabantse en werk als geriater in opleiding in het Catharinaziekenhuis te Eindhoven. Een prachtige en leuke uitdaging om voor de 'Brabantse senes' te zorgen!

Floris van der Putt: herdenking 1915-2015 afgesloten met biografie

door Peter van Overbruggen

Bescheiden was hij: de priester-musicus Floris van der Putt. Die eigenschap is het afgelopen jaar ruim gecompenseerd door uitbundige viering van zijn 100e geboortedag. In het weekend van 21 november 2015 is zijn herdenkingsjaar feestelijk en dus ook met veel muziek afgerond. Met rijkelijk natte zegen van boven vond er 's morgens een korte gedachtenisbijeenkomst plaats bij zijn pastoorgraf in Lieshout. 's Middags waren in het provinciehuis drie nieuwe composities te horen van het lied van de Hertog Jan, in opdracht van de stichting Floris van der Putt geschreven voor harmonie & fanfare. Maar hoogtepunt van de herdenking in Lieshout was de presentatie van de biografie (met CD), waarvan het eerste exemplaar na de Puttiaans gezongen eucharistieviering aan bisschop Hurkmans werd aangeboden. Daarover gaat onderstaand artikel, dat vooral Van der Putt's relatie met Beekvliet behandelt

Glorietijd van Floris op Beekvliet

Prof. dr. Anton Vernooij, de schrijver van de biografie 'Maar één ging er zingen', gaf bij de boekpresentatie een verhelderende toelichting op de inhoud en de totstandkoming ervan. Met nadruk werd ook het onovertroffen (meer)werk van eindredacteur en musicoloog drs. Jan Jaap Zwitser vermeld. En natuurlijk had het boek niet geschreven kunnen worden zonder de medewerking van de velen die met het muzikale leven van Floris verbonden zijn geweest.

Floris van der Putt

Floris van der Putt dirigeert zijn Beekvliet-okest

Vernooij besprak in zijn inleiding het geheim van de Nederlandstalige liederen van Van der Putt, zijn bijzondere rol als man van het volkslied en de liturgische volkszang, als de schrijver van meezingers in de goede zin van het woord. Want in Floris' twinkelende ogen (en oren) kan “alleen door zang een mens ten diepste uitdrukken wat hij bedoelt”. Floris' gloriëtijd was dan ook op Beekvliet. Daar zong hij samen met de jongens, eerst als student en later liet hij ze zingen in zijn rol van muzikleraar en dirigent. In Lieshout werd hij als dorpsheer (meer) de zanger van het volkslied. Vervolgens typeerde dr. Martin Hoondert Floris kernachtig als de musicus met ‘humor en bescheidenheid’. Volgens hem overstijgt de biografie de persoon van Van der Putt, door wie ‘het woord toon is geworden’. Het omvangrijke en bijzonder vlot leesbare boek geeft een goed beeld van de figuur en het werk van Floris én een cultuurhistorische schets van de (kerk)muzikale ontwikkeling tot na 1965 (Tweede Vaticaanse Concilie). In die laatste periode heeft Floris een belangrijke rol gespeeld voor de Nederlandstalige liturgie.

Gloriëtijd op Beekvliet

Het boek over Floris, afkomstig uit een bijzondere familie, geeft uiteraard veel biografische informatie, gevolgd door een uitvoerige bespreking van zijn wereldlijke liederen. Het laatste deel beschrijft gedetailleerd de Nederlandstalige liturgische muziek van zijn hand.

Het zal de lezer niet verbazen als ik in het vervolg van dit stuk vooral de Beekvliet-episodes uit de biografie belicht. De kiem voor zijn functioneren als priester en musicus is – begrijpelijk – al gelegd in het godsdienstige en muzikale gezin Van der Putt. Een traumatische ervaring tekende het leven van de familie. Vader

Floris van der Putt met zijn koor

Harry van der Putt was burgemeester van Geldrop in oorlogstijd en zijn heldhaftige gedrag heeft hij met de dood moeten bekopen. Het spoor van zijn deportatie eindigt in kamp Bergen-Belsen. Maar de omstandigheden en de plaats van zijn overlijden zijn altijd onopgehelderd gebleven. In 1951 gaf het Rode Kruis uiteindelijk een officiële overlijdensverklaring. Op dat moment was Floris muziekdocent op Beekvliet, waar hij als jonge seminarist begonnen was. Die keuze was niet vreemd in een familie met zo veel priesters. Zo was Floris' latere collega Jan van Miert, wiskundeleraar op Beekvliet zijn neef en de elf jaar jongere Bluijssens zijn achterneef.

Dat het voor Floris Beekvliet zou worden lag – vanwege een pastorale ambitie – eigenlijk voor de hand, hoewel er in die dagen in Brabant uit wel 21 kleinseminaries (!) te kiezen viel. Omdat in 1922 het lesprogramma werd aangepast aan dat van de erkende gymnasia, waren vakbekwame docenten vereist. Die kwamen later ook van buiten, ook muziekleraren. Floris heeft het internaatleven niet zonder moeite doorstaan. Voor zijn 'muzisch-creatieve' karakter kan het strakke regiem wel belastend zijn geweest. Later zal hij in een interview verklaren bepaald geen brave Hendrik te zijn geweest. Anderzijds heeft hij volop deelgenomen aan de talrijke culturele activiteiten, die zo kenmerkend waren voor Beekvliet. Zo is bekend dat hij als student een vrouwenrol speelde in een toneelstuk. En natuurlijk werd hij ondergedompeld in de muzikale tradities van Beekvliet. De rijke liturgische praktijk en het muzikale leven hebben zijn leven als musicus, docent, componist, dirigent en ten slotte als pastoor bepaald. Het waren bovendien niet de geringsten van wie hij muziekles kreeg op Beekvliet: dr. Willem Kerssemakers en prof. Dr. Albert Smijers, hoogleraar in Tilburg.

Zijn familie was overigens niet onder de indruk van zijn zangkwaliteiten en het is de vraag of hij op Beekvliet in een van de koren heeft gezongen. Zijn kwaliteiten lagen op een ander vlak: orgel spelen. Zo heeft hij zijn improvisatietalent drie jaar lang (1931-1934) kunnen botvieren op het fraaie Beekvlietorgel, dat ik ook nog duidelijk in herinnering heb met het beeld van koning David in de orgelkas. In die periode heeft hij uitsluitend theoretische muzieklessen gekregen, want er werd in de klas nooit gezongen, noch naar muziek geluisterd. Dat zou hij zelf later anders aanpakken!

Van Beekvliet naar Haaren vice versa

De biograaf stelt dat Floris artiest was: muziek was zijn leven, Floris wás muziek. De thuisomgeving en later de beide seminaries vormden de voedingsbodem voor zijn muzikale ontwikkeling. Op Beekvliet was hij de ‘vluchtige muziekmaker’ en in Haaren ontpopte hij zich als de ‘onstuimige componist’ met een geheel eigen stijl. Naast het dirigeren speelde hij ook orgel en cello. Zijn leerling op Beekvliet en latere opvolger in de Sint-Jan, Maurice Pirenne, vertelde eens dat Floris in Haaren meer aan muziek deed dan aan theologie. Om na lange dagen niet in slaap te vallen, studeerde hij soms met zijn voeten in een bak water. De Wereldoorlog was in Nederland nog maar net begonnen, toen Floris priester gewijd werd, op 18 mei 1940. In de daaropvolgende zomervakantie volgde de benoeming tot leraar op Beekvliet.

Als een vis in het water

Zijn muzikaliteit zou op Beekvliet tot volle bloei komen. Naast (godsdienst)docent werd hij ook surveillant en hij in de gelegenheid gesteld om een (deel)studie te volgen aan het conservatorium in Tilburg, met als hoofdvakken orgel en compositie bij Flor Peeters. De gevarieerde taken op en buiten Beekvliet brachten ‘een gemoedelijke en aangename chaos’ met zich mee. Dat werd nog versterkt door zijn gedwongen verhuizing naar Son met klas 5 en 6, samen met drie collega’s. In 1942 werd Beekvliet namelijk door de Duitsers ingericht als gijzelaarskamp. Hij liet de jongens daar tijdens de wandelingen veel zingen, o.a. Franse liedjes. Inwoners van Son vonden dat trouwens maar niets, omdat ze dachten dat het Duitse liederen waren. Pas toen de Canadezen de Beekvlietgebouwen weer voor de studenten beschikbaar stelden, kon in september de school weer van start gaan. Vanaf dat moment – na enkele onrustige jaren in de diaspora – heerste er een mild klimaat, waarin ook Floris zich vrij kon ontplooiën, met veel ruimte voor culturele ontwikkeling, ook muzikaal. Hij kon bovendien voortbouwen op een muzikale traditie die kenmerkend was voor Beekvliet. Zingen was voor hem een natuurlijk basiselement voor de opvoeding, in allerlei spontane en georganiseerde situaties. Hij schafte de ‘stemkeuringen’ van zijn voorganger af en liet zo veel mogelijk jongens zingen. Zondags na de hoogmis ontving hij de ‘schijvenclub’, voor wie hij langspeelplaten draaide. Hij gaf piano- en orgelles, onconventioneel en met humor, zo herinneren oud-leerlingen zich. Volgens oud-

leerling Frank van Helmond vroeg Floris zich af: “Hoe krijg ik het voor elkaar om met snotneuzen van twaalf jaar iets te bereiken?” Hij wist dat via melodieuze (volks)muziek klaar te spelen. Zijn opvolger Thieux Lax vond hem ‘meer muziek dan leraar’ hetgeen ook iets zegt over zijn losse stijl van lesgeven. Zijn liefkozende bijnaam ‘Putje’ drukt de waardering uit voor zijn innemende persoon. In zijn koördirectie was Floris “uitnodigend en stimulerend”. Het ging erom dat zo veel mogelijk jongens zouden zingen. Een gevleugeld woord van hem was: “Het geeft niet of je vals zingt, als je maar zingt.” Uiteraard werden ook veel composities van zijn hand uitgevoerd: o.a. potpourri’s, gelegenheidsliederen, kerkzang, en orkestmuziek bij toneeluitvoeringen. Zijn faam strekte zich ook uit buiten het seminarie. In 1949 werd hij gevraagd liederen te schrijven in een toneelstuk voor de ontvangst van koningin Juliana.

Beekvliets orkest

Vanaf eind jaren veertig zette hij zich, samen met zijn neef Jan van Miert, in voor de oprichting van een orkest. De eerste instrumenten waren de cello van zijn vader en de hobo van zijn grootvader. Via een veiling en door sponsoracties en ‘uit eigen zak van Floris’ kwam de rest van het blaas- en strijkkwerk binnen. Jan van Miert wist nog tweeduizend gulden bij de bisschop los te peuten. Niet onwelkom, want de prijzen van de instrumenten varieerden van 10 tot 625 gulden. In 1949, twee jaar na de start, telde het orkest 25 leden en kreeg het officieel de naam ‘Beekvliets Orkest’, uiteraard met een feestelijk programma ingeluid. Het eerste lustrum in 1952 werd gevierd met een uitvoering van het nog prille en 25 leden tellende Brabants Orkest op Beekvliet, geleid door zijn vriend Hein Jordans. Bij dit jubileum maakte Floris voor een prijsvraag nog een muzikale limerick:

Het 40-jarig priesterfeest van Floris van der Putt

Er was eens een vent met een rotkies,
Die in het orkest de fagot blies.
Een prijsvraag, zei hij,
Dat is niets voor mij,
Omdat ik altijd een slot lot kies.

Vertrek van Beekvliet

Met de benoeming van Van der Putt tot rector cantus van de Sint-Jan kwam in 1954 definitief een einde aan zijn Beekvliettijd, door hem gekenschetst als ‘een heerlijke periode’. Zijn opvolger Thieux Lax wilde de grote erfenis van Floris handhaven, daarin vanaf 1959 bijgestaan door Maurice Pirenne. In het decennium van 1960-1970 beleefden koor en orkest nog vele hoogtepunten, al dan niet op de grammofoonplaat vastgelegd. Maar de mentaliteit van school en jeugd zouden daarna eind jaren 60 zestig sterk veranderen, ook op cultureel en muzikaal gebied. De al redelijk open Beekvlietse cultuur leidde door de maatschappelijke ontwikkelingen en de openstelling van de school voor externe leerlingen, tot een teruggang van de vele buitenschoolse – dus ook muzikale – activiteiten. De door Floris zo onvermoeibaar aangebrachte muzische vorming zou langzaam maar zeker minder belangrijk worden.

Brabants volkslied

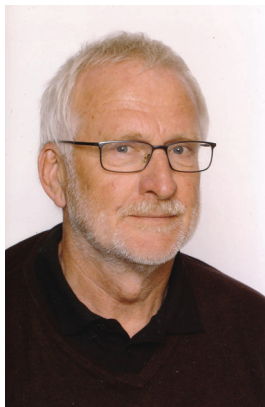
Hoe interessant ook, het zou te ver gaan om in het bestek van dit artikel de boeiende informatie over zijn andere functies (cantor, pastoor) en vele composities te bespreken. Maurice Pirenne noemde hem de Schubert van het Nederlandse Volkslied. Wie kent niet het onofficiële (tweede) volkslied van Brabant ‘Toen den hertog Jan kwam varen’? Het is geen middeleeuws lied, zoals velen denken, maar in de oude stijl geschreven (door Harrie Beex) en gecomponeerd. En hoeveel liederen van zijn hand hebben we niet horen zingen of zelf meegezongen in de liturgie: ‘Niemand leeft voor zichzelf’ en ‘Wij hebben voor u gebeden’? Frank van Helmond, die als leerling van Floris ook wel eens mocht dirigeren, vertelde me laatst over de liedkunst van zijn leermeester: “Veel liederen hebben een typisch Van-der-Puttidoom, met onverwachte wendingen en toonsoorten, grapjes en maatwisselingen. Misschien had hij zich die stijl zo eigen gemaakt, dat het vanzelf ging en zelf het bijzondere niet meer in de gaten had.” Al met al is de biografie een prachtige hommage aan deze grote en tevens bescheiden Beekvlieter.

Bronnen:

- *Maar één ging er zingen, een muzikale biografie van Floris van der Putt (1915-1990).* Anton Vernooij. Berne Media 2015. ISBN 978-90-8972-0-986. Het boek bevat voor de muziekiefhebbers een volledige oeuvrelijst, aangevuld met een CD.
- *Den Effer. Heemkundekring van Lieshout.* Juni 2015
- www.florisvanderputt.nl
- *Eerdere publicaties in Tempora Nostra*
- *Beekvliet, 200 jaar buitengewoon.* Cees ter Stege. 2015

De tijd gaat door

door Peter Hardus

Peter Hardus

Peter Hardus (examenjaar 1966) kwam na 50 jaar weer op Beekvliet en bezocht de reünie. Hij mijmert over de tijd van toen en die van nu.

De tijd gaat door. De 65 al weer gepasseerd. Dan de reünie van Beekvliet op 4 oktober. Tijd voor reflectie. Hoe moet je terug kijken op die periode? Was je leven anders gelopen als je daar niet nagenoeg 6 jaar had vertoefd? Het was de tijd dat de kerk het goed deed: Nederlandse missionarissen waren overal om het betere leven te prediken. Aangestoken hierdoor maar ook door de katholieke traditie dat in een grote familie iemand bij de clerus moest behoren, belandden velen op het seminarie. Tijdens mijn verblijf (eindexamen 1966) werd het begin van de ontkerkelijking ingezet. Slechts een enkeling ging door om priester te worden.

Is het symboliek dat ik Beekvliet niet meer kon vinden? Na wat rondfietsen zag ik eindelijk het oude gebouw: het staat er als een groot corpus alienum. Het

De syntaxis (klas 4) van 1964-1965. Peter Hardus in trui

nieuwe gebouw vond ik pas na vragen. De paar aanwezige jaargenoten zijn nagenoeg allen pensionado's. We praten over kleinkinderen. Ook over wat we deden. Het grote idealisme waarmee we dachten de wereld te verbeteren.

Ik kreeg een mailtje van iemand die al jaren in Tanzania rondwaart waar hij een reparatieservice heeft: "Ik heb er geen zin meer in, om in een soort vacuüm, van alles te repareren dat zij eigenlijk, na 54 jaar onafhankelijkheid, wel eens zelf zouden moeten kunnen doen. Iedereen heeft haast op de motorfietsen, ze kruipen voor, jonge jongens racen trots rond, terwijl zij nog nooit iets gepresteerd hebben. Ziekenhuizen hier, waar ze nog geen schroevendraaier hebben."

Ik herken me in zijn cynische woorden. Wat heb je bereikt en welke rol speelt Beekvliet hierbij? Een ding is zeker positief aan een langdurig verblijf op een internaat: het gedwongen samenzijn kan het oordeel over iemand veranderen. Normaliter zijn je eerste impressies van iemand vaak blijvend. In een internaat leer je je mening bij te stellen omdat je iemand langer van dichtbij meemaakt. Maar verder, wie zal het zeggen?

En dan zie je alle enthousiaste jongere reünisten: ze gaan er nog helemaal voor.

Zo moet het ook zijn. Het is allemaal nog niet zo beroerd. We drinken er nog maar een op.

Ontgroeningslied na 67 jaar opnieuw uitgevoerd

door Tjeu van Ras

Norbert Smulders

Norbert Smulders (88), oud-docent aan het voormalige seminarie Beekvliet, schreef als priesterstudent in 1948 in opdracht van de ontgroeningscommissie van het grootseminarie in Haaren een gedicht onder de intrigerende titel *Ballade van een paard*. Wijlen Maurice Pirenne, medestudent aan het grootseminarie zette het op muziek.

In de Toonzaal in Den Bosch is het lied 67 jaar na het ontstaan eind vorig jaar nogmaals gezongen. Dat gebeurde tijdens een concert van het Collegium Vocale Eindhoven. Het koor zong liederen van Brabantse componisten, onder wie behalve Pirenne ook Floris van der Putt, Henk Badings, Louis Toebosch en anderen. Tekstschrijver Norbert Smulders was een van de genodigden in het publiek. Met zichtbaar

genoegen luisterde hij naar de uiterst fraaie uitvoering van het Eindhovense gezelschap.

Ballade van een paard

*In een van Hollands weidevlakken
stond eens een oude knol der Don-kozakken,
hij had een erge kou te pakken.*

*Een logge koe kwam sloom daar langsgegaan
en hief bij 't zien van 't paard een loelied aan,
waardoor het paard met schrik werd aangedaan.*

*Ook kwam voorbij Maria van Kokanje
met aan haar sjaal een fraaie franje
en in haar hand een fles champagne.*

*“Och dat die fles mijn kwaal geneest,”
dacht toen het paard “dat waar’ een feest.”
O doodse schrik daar loeide weer het koeiebeest.*

In regel dertien gaf van schrik het paard den geest.

Norbert Smulders stuurde na de uitvoering een afschrift van zijn brief aan de Stichting Maurice Pirenne met zijn uitleg over de tekst en de aanleiding om die te schrijven. Die tekst volgt hieronder:

“Maurice en ik waren klasgenoten van elkaar in de zes jaar van het Kleinseminarie van 1940 tot 1946. Ook op het Grootseminarie waren wij klasgenoten van 1946 tot en met 1952. De opleiding van deze laatste zes jaren bestond uit twee gedeelten: twee jaar filosofie en vier jaar theologie. De overgang tussen deze twee delen van de priesteropleiding werd heel duidelijk gemarkeerd. De filosofen hadden hun woonkamers in een andere vleugel van het gebouw dan de theologanten. Belangrijker dan deze verhuizing binnenshuis was dat de theologanten in priestertoog gekleed gingen: zij behoorden voortaan tot de geestelijkheid; dat werd officieel bekrachtigd door de kruinschering (tonsuur) die de bisschop in september kwam toedienen. Deze overstap had dus voor Maurice en zijn klasgenoten plaats in augustus/september 1948. In dat jaar was er een commissie van ouderejaars die vond dat de nieuwe theologanten een zekere ontgroening moesten ondergaan. Veel herinner ik me daar niet van. Wel dat ik van die commissie de opdracht kreeg een gedicht te schrijven, dat vóór het einde van de zomervakantie klaar moest zijn. In een stemming van weerspanning tegen het ontgroenings-ritueel wist ik meteen dat het een onzinnig versje zou moeten worden, een onnozel verhaaltje, dat verder weinig om het lijf zou hebben. Het werd een tekst van dertien regels, een versvorm die in de officiële letterkunde niet bestaat. Maria van Kokanje, die in het verhaal voorbijkomt, heb ik ontleend aan Daan van der Vat (1909-1977) die onder de schuilnaam Daan Zonderland destijds veel “redeloze rijmen” schreef waarin zij nog al eens voorkwam. Bronnenonderzoek heeft mij nu, in 2015, geleerd dat ze eigenlijk Annamaria van Kokanje heet; mijn excuus voor de naamsverkorting. Misschien is dat excuus niet eens nodig, want ik heb inmiddels ook ontdekt dat Kokanje een niet bestaand droomland is. Het enig belangrijke is, dat haar naam rijmt op “champagne”, de drank waarop de hoop op genezing steunt. Helaas – zoals in regel 13 blijkt – tevergeefs. Zo ontstond een tragikomisch verhaaltje waarvan ik de tekst op tijd heb ingeleverd. Buiten mij om en zonder dat Maurice wist dat de tekst van mij was, kreeg hij de opdracht die op muziek te zetten. Hoe het klonk in 1948? Daarvan is me geen enkele herinnering bijgebleven.”

In Memoriam rector Jan Peijnenburg (* 18-8-1936 - † 26-2-2016)

door Peter van Overbruggen

De immer vriendelijke en beminnelijke rector is niet meer. Op 79-jarige leeftijd is dr. Jan Peijnenburg overleden. De oud-archivaris van het bisdom werd in Eindhoven (Tongelre) geboren en was student op Beekvliet van 1948 tot 1954. Op 11 juni 1960 werd hij priester gewijd. Omdat een parochiële functie vanwege zijn zwakke gezondheid te belastend was, kon Jan zijn grote passie volgen en in 1962 gaan studeren: theologie met als hoofdvak kerkgeschiedenis in Nijmegen, o.a. bij Beekvliets oud-regent dr. Jan van Laarhoven.

Na zijn doctoraat (*Judocus Smits en zijn "Tijd"*) werd hij in 1970 door bisschop Jan Bluysen benoemd tot archivaris van het bisdom 's-Hertogenbosch, een functie die hij met grote accuratesse en voldoening vervulde tot 2004. Maar pas in 2011 nam de toen 75-jarige Peijnenburg - na 41 jaar trouwe dienst - als archivaris-historicus echt afscheid van het bisdom. Van 1994 tot 2004 was hij kanselier van het bisdom, waarna hij werd benoemd tot erekanunnik van het kathedraal kapittel. Hij was op diverse plaatsen rector, vanaf 2011 van Huize Elisabeth te Vught. Daar heb ik hem medio 2015 voor het laatst ontmoet. Zijn woonvertrekken, kleiner dan voorheen, leken zo nog meer dan vroeger volgestouwd met boeken, fotolijstjes en devotionalia. Vol trots liet hij een foto zien van zijn ontmoeting met paus Benedictus, aan wie hij zijn laatst geschreven boek overhandigde.

Peijnenburg en Beekvliet

Van zijn hand verschenen 25 veelal lijvige historische publicaties; in twee daarvan figureert ook Beekvliets geschiedenis¹. Regelmatig hebben we Jan Peijnenburg ontmoet op de plek, waaraan hij zijn hart verpand had: het bisdomarchief aan de Parade. Ook na zijn pensionering was hij daar een nog vaak geziene verschijning. Hij fungeerde als een historische vraagbaak, die ons nooit een (uitvoerig) antwoord schuldig bleef. Als trouw lezer van *Tempora Nostra* reageerde hij met enige regelmaat - in fraaie handgeschreven brieven - op de inhoud van ons blad. We ontvingen complimenten voor het feit dat we met ons reünistenblad de nabije en vroege historie van Beekvliet vastlegden. Maar ook wees hij ons op in zijn ogen historische onvolkomenheden of gaf hij interessante aanvullingen. We hebben meermalen dankbaar gebruik gemaakt van zijn uitzonderlijk geheugen, waarvoor hij al op het Groot Seminarie Haaren geroemd werd met de kwalificatie 'felicis memoriae'.

Als 'schatbewaarder' een koers volbracht

Het laatste boek dat Jan in mei 2016 wilde presenteren, heeft hij gelukkig nog kunnen afronden. Het gaat over Mgr. Bekkers, de geliefde bisschop die hem - samen met 19 jaargenoten van 'cours '60' - priester wijdde. Nog 11 van zijn koersgenoten

Jan Peijnenburg op zijn laatste werkdag, 30 juni 2004. Foto Jac. Biemans

zijn in leven. Eerder in *Tempora Nostra* (2000) besprak ik het boeiende boek, waarin deze negentien hun leven van vóór en na de wijding op ‘geanonimiseerde’ wijze publiek hadden gemaakt.²

Voor ingewijden is het echter duidelijk dat Jan Peijnenburg hierin (blz. 103 -106) figureert als de ‘schatbewaarder’, die van zijn hobby een beroep kon maken. Als wetenschapper en historicus beheerde hij naar eigen zeggen “een van de oudste particuliere archieven van Nederland” en publiceerde hij “een magnum opus” over Mgr. Zwijzen. Jan vertelt aan de interviewer, dat hij altijd “in medio ecclesiae” heeft gestaan en moeite had met de ontwikkelingen in de kerk sinds het pastoraal concilie in Noordwijkerhout. Trouw zijn aan de bisschop was voor hem een vanzelfsprekendheid, al leidde dat soms tot pijnlijke reacties van zijn collega’s.

Spoorfanaat

Geboren in Eindhoven als zoon en kleinzoon van spoorwegbeambten, heeft Jan – naast zijn supporterschap voor PSV - een grote voorliefde ontwikkeld voor ‘spoorzaken’. Zo bezat hij alle spoorboekjes vanaf 1929 tot en met het allerlaatste dat de NS op papier heeft uitgegeven (december 2009). Peijnenburg gold ook als een autoriteit op het gebied van het Duits Lijntje, de vroegere spoorlijn van Boxtel naar Wesel.

Plichtsgetrouw

De uitvaart van Jan Peijnenburg vond plaats op vrijdag 4 maart 2016 in de St.-

Janskathedraal, met als voorgangers o.a. mgr. Hurkmans, Mutsaerts en zijn persoonlijke vriend en 'man in Rome', mgr. Karel Kasteel. Hurkmans herdacht hem als een persoon die "in alles en bij iedereen thuis wilde zijn, zonder vervreemding". Hij memoreerde Peijnenburgs eigen woorden: "Ik heb gedurende mijn hele priesterschap een dubbelleven geleid: namelijk in de wetenschap en het pastoraat". Vooral in die laatste functie toonde Jan een grote betrokkenheid bij zieken en ouderen. Hij hield het aantal bedieningen en uitvaarten nauwgezet bij. Uit al zijn publicaties en contacten bleek steeds een grote liefde voor de mensen van de kerk, vooral in het "mooie bisdom Den Bosch". Alle bisschoppen onder wie hij werkte waren hem even lief. Na zijn gouden priesterfeest in 2010 sprak Jan zijn erkentelijkheid uit voor alle ondervonden vriendschap, de bijdrage aan zijn (bescheiden) wijnkelder en de uitbreiding van zijn (niet bescheiden) bibliotheek. Zijn hoop van destijds om daar nog lang van te kunnen genieten, is niet in vervulling gegaan. Na de uitvaart is Jan bijgezet in de crypte van de kerkhofkapel Orthen.

1 *De lange weg van Papenhulst naar Papenhulst; Vijf eeuwen priesteropleidingen in het bisdom 's Hertogenbosch* (2007) en *Van Roomsche Zegeningen en Paapsche Stoutigheden; de geschiedenis van het bisdom van 's Hertogenbosch 1559-2009* (2009).

2 *Een tijdsbeeld uit Brabant: 1960 – 2000, Een klas op zoek naar koers*, Jan van Bijsterveldt en Laurens van Vroonhoven. Leende 2000. ISBN 90 5573 119 6

Geboren

Op 16 februari is geboren Lynn, dochter van Willemieke Princée (2001) en Roland Grosfeld.

Op 3 februari 2016 is Michiel geboren, zoon van Maaïke Keijzers-Stolte (2004) en Maarten Keijzers

Overleden

Op 7 oktober 2015 is zeer onverwacht overleden Marc Muller uit Sint-Michiëlsgestel. Hij deed in 1981 eindexamen op Beekvliet.

Op 26 februari overleed rector dr. Jan Peijnenburg (1954), priester-archivaris van het bisdom 's-Hertogenbosch op 79-jarige leeftijd. In Memoriam elders in Tempora Nostra)

Afgestudeerd

Eelco Kuijpers (2009) behaalde op 11 februari zijn masterdiploma Industrial Engineering and Management aan de Rijksuniversiteit Groningen.

Gepromoveerd

Op 16 oktober is aan de Radboud Universiteit Nijmegen Sanne van Dartel (2004) gepromoveerd. Haar proefschrift is getiteld 'Physical activity and fatigue in rheumatoid arthritis: a vicious circle?'

Op 27 januari is Bo van Grinsven (2000) aan de Vrije Universiteit Amsterdam gepromoveerd. De titel van haar proefschrift luidt 'Logo design and logo change; Expeimental tests of consumer responses'.

Op 3 februari promoveerde Steffy Jansen (2004) aan de Universiteit Leiden op een proefschrift met de titel 'Pituitary hormone secretion in familial longevity'.

Jip Prince (2005) promoveerde op 16 februari aan de Universiteit Utrecht (Universitair Medisch Centrum). Zijn proefschrift is getiteld 'Holmium radioembolization: efficacy and safety'.

Liselotte Snijders (2006) is eind november 2015 aan de University of Oxford gepromoveerd tot Doctor of Philosophy aan de faculteit Linguistics, Philologie & Phonetics. De titel van haar proefschrift is The Nature of Configurationality in LFG.

Hebt u zelf iets te melden voor rubriek Personalia?

Het kan gaan over onderwerpen op vorige pagina, maar ook over benoemingen, afscheid, onderscheidingen, jubilea. Prijzen, sportprestaties of muziek.

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid.

Jaarvergadering

Op dinsdag 7 juni 2016 wordt op Gymnasium Beekvliet de jaarvergadering van Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat gehouden, aanvang 20.30 uur. Dit is de enige kennisgeving.

Het bestuur van N.M.I.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2016. De kopij daarvoor dient vóór 1 juli 2016 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989), Patrick van Aarle (1993) en Cees ter Stege (1979).

Redactieadres:

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalía sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving: Studio Blik, Jacqueline Martens, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel;

Druk: Drukkerij Rooijmans Nuenen
Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Naam incassant	: Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)		
Adres incassant	: Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4		
Postcode incassant	: 5271 SM	Woonplaats incassant	: SINT-MICHIËLSGESTEL
Land incassant*	: Nederland	Incassant-ID	: NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging	:		

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam	:		
Adres	:		
Postcode	Woonplaats	Land*	:
Telefoon	E-mailadres	:	
Examenjaar	Studierichting	Beroep	:
Rekeningnummer (IBAN)	Bank Identificatie (BIC)** :		
Plaats en datum	Handtekening :		

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
AA SINT-MICHIËLSGESTEL

